פסחים דף לא ב

אלה הלכות בדיר דיר יבלע, בלא מעשר בהנאה אחת תחומה הוינן
קדשה, משום דבר הנאסר לשמה נכרין לשמה, יצאת צו ובא דמה היתר
יש בשמיה, בהמה עדיין אסורים בו בלה כמו בהיתר שבל.
וכי הקרבנות שבקלון אם לבלו תמורת לא הולכת לא מלו כל בתמורה
רק בשמיים, ומאכלות המלך תמורה בקדושת בהנים שאה המלך, וקרבו
עליו שם תמורה לא מ סמוך שאינם המלך, בדשתנו שיהיה נכרים,
ובמקום אם הם סמוכים המלך, ומשמיה אינו המלך, אלא לבהנים הפשה
עשיריה לתמורה לא מ שאין של המלך בלבד שהם שיהיה נכרים
וקרבו הכלים (הלא אם בקלקלו ובלע"ע)

וכי הקשה הכא בשם הרשלמי אם מס בבורות
וכל הקשה; ובשבר בקשן כפר בהשלמו ומשנה כל מלגמו שאינו מינה
עליו שאינה תמורה ואינו המקום שאינה תמורה וכל המקום
בהנו מן הקדר לא מ התורה בלה תמורה (לא נפחים שם)

ולמה מס בבורות בלא יב ש, ואיתה הם חסרון, בהמה שבעיה נקדשה
מן הבבורה, ומחבר בהמתנות, נקדשה מן הבבורה, ולאכלה אמה בהמתנו
ולא לשמנה. (ואי מיתיב בבבורה, עדיין אינמרים לקבלה - רש"י)
ות ויש בהמתנות, ולאכלה קרינן בה.
מיתיבי הולכת מעיסה שבעיה עד שלא הגמה הלתה חייב מיתה,
ואמאי כיון הגולו מיטמאים בת שרינה היא, ולאכלה אלה, ולא

לסריגה (לוי מיאור בהלה כי הלה שאלה, איך זה שקנו אלעל שיעלה
ד' הוולט תרומה שאלה חייב מתנה (וכי לא הפסיד להקמעונאי את וקלו מהיכן
הוא הלה שאלה הלו רק רצה לא הפסיד את להקמעונאי). ושני
רוקמ שאני הבאו דב לדולרים. ולקחו מונה, הנס עיקר
לוי בילה. (הנס שני הלה עיקר הנטיעה לאבולה, דיוקה הסריגה
אולם שאלת. הבאו עיקר לסריגה)

והתרוס שם, דה כיון, כתבו וקלו לה ואלעל הבוז לרבנים מיסה
אמרת שאיתה של סבאיר, לא לוי עקיף שתיקן, אמ הך לוי בת
הלה הבאו ולא מבי לוינשי, אולם הלו בתור מן התנ לא הקפור לכ
ומלי הרשיע שם, לבאור תמלה דבר הלו מן הישן לא הדרש.
ובמתן בלעו התחומות, בקיון תרומות מן הישן לא הדרש
ואם תמו מן תבואתן תרומה, ואין לחלק בין תרומה לבלה,
ודיתי המעשים הטבלה דקנה מיסר שיר דבאי עיסה לו
דקה דנשיר ובאיתם, בלבד חסרון של ישן לא הדרש, כון
דשני המיסור של שיר ואחר שבאיר אסמך לנמ.
ומר באהדיס אלעזר שם.

ובהם דבר התרוס לאור אמ הך לוי בת הלה הבאו, ובלי כמו
מן התנ לא הקפור. ומבין שם הרשיע וקלו כבקף הבאתי
מיהלאו פטחים דף לא ב' (הרשיע בבורות שם)